

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobců: **a) H. S., b) BUILDING S s.r.o.**, IČO: 053 92 870, se sídlem Barrandovská 437/54, Praha 5, oba zastoupeni JUDr. et Mgr. Štěpánkou Mikovou, advokátkou, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) KUDYKAM, s.r.o., IČO: 284 05 021, se sídlem U Milosrdných 850/8, Praha 1, zast. Mgr. Janem Burešem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1, II) Residence Barrandov, a.s., IČO: 283 61 156, se sídlem Baarova 1026/2, Praha 4, zast. JUDr. Michalem Bernardem Ph.D., advokátem, se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2021, č. j. MHMP 644875/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2022, č. j. 17 A 81/2021-81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení I) a II) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 (dále též „stavební úřad“) ze dne 3. 11. 2020, č. j. MC05 201808/2020, sp. zn. MC05/OSU/35149/2020/JN/Hl.1236. Tímto

rozhodnutím stavební úřad na základě žádosti osob zúčastněných na řízení (žadatelů - stavebníků) umístil a povolil stavební záměr na stavbu „*Rezidence Barrandov – přístavba přístřešku ke stávajícímu stání pro auta*“, B. č. p. X, P. X, na pozemku parc. č. X a XA v k. ú. H. a dále stanovil podmínky pro umístění a provedení této stavby.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu. Upozornili, že žadatelé již stavbu provedli, a to ještě před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu. Stavba byla navíc provedena v rozporu s projektovou dokumentací. Navrhli stavebnímu úřadu, aby zastavil předmětné společné řízení o územním a stavebním povolení. Stavební úřad tak však neučinil a věc postoupil žalovanému, který odvolání zamítl. Stavební úřad pochybil, neboť jim neoznámil kontrolní prohlídku (místní šetření). Tento postup je v rozporu se zásadami dokazování během správního řízení (§ 51 odst. 2 a § 54 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Žalovaný nesprávně vyhodnotil stavbu provedenou na místě samém tak, že se jedná o jinou stavbu. Tvrzení žadatelů o nutnosti vybudování provizorního přístřešku z důvodu odvrácení hrozící škody na majetku zatékání do objektu, na které žalovaný poukázal, označili žalobci za absurdní. Předmětem řízení je přístavba přístřešku. Pokud snad žadatelům zatéká do jejich nemovitosti, jedná se zjevně o závadu na současné stavbě a mělo by dojít k opravě stavby. I takováto stavba by podléhala běžnému schvalovacímu postupu stavebním úřadem. Provizorní přístřešek byl zhotoven na stejném místě, kde má být přístřešek dle projektové dokumentace. Zjevně slouží stejnému účelu a z globálního pohledu se jedná o tutéž stavbu, na čemž nic nemění poukaz žalovaného na 3 technické jednotlivosti, které neodpovídají projektové dokumentaci, z nichž následně dovodil, že se jedná o jinou stavbu. Sám žalovaný konstatoval, že konstrukce provedeného přístřešku je velmi podobná povolené konstrukci. Navíc se nejedná o provizorní, ale jako konečná. Jestliže se má jednat o jinou stavbu, není zřejmé, jak mohly správní orgány povolit stavbu na místě, v jejímž prostoru již stojí jiná fakticky identická stavba, aniž by se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal s touto otázkou a aniž by bylo v žádosti žadatelů a v jimi předložené projektové dokumentaci uvedeno, jak s touto (nepovolenou) stavbou má být naloženo.

[3] V replice ze dne 1. 11. 2021 žalobci poukázali na skutečnost, že výsledky místního šetření spolu s pořízenou fotodokumentací byly hlavními důkazy, na základě kterých žalovaný odůvodnil své rozhodnutí, zejména pak závěr, že zhotovená stavba je jinou stavbou, než která byla povolena. Z toho vyplývá, že tyto listiny se staly klíčovým důkazem v rámci správního řízení. Žalovaný učinil nesprávný závěr, že se nejednalo o místní šetření, ale o kontrolní prohlídku dle § 133 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jelikož kontrolní prohlídka dle toho ustanovení se provádí u rozestavěné stavby ve fázi uvedené v podmínkách stavebního povolení či v plánu kontrolních prohlídek stavby. V návaznosti na chybnou aplikaci i výklad ustanovení § 133 odst. 1 stavebního zákona správní orgán dále chybně určil i okruh účastníků řízení dle § 133 odst. 4 stavebního zákona. Formálně byla provedena kontrola ve smyslu § 133 odst. 1 stavebního zákona, ale v rámci svého obsahu a procesního využití se jednalo o důkaz ohledáním podle správního řádu.

[4] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Pro posouzení

pokračování

otázky, jaký úkon byl ze strany správního orgánu I. stupně dne 11. 2. 2021 proveden, považoval za rozhodný účel prováděného úkonu a jeho obsah. Impulzem k provedení tohoto úkonu bylo podání žalobců ze dne 26. 11. 2020, jímž se odvolali proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým byl schválen stavební záměr stavebníků, a současně podali podnět k zahájení řízení o odstranění stavby. Z protokolu o kontrole vyplývá, že účelem úkonu bylo zjistit a zaznamenat skutkový stav, tj. existenci stojícího přístřešku. Svoji povahou byl tedy úkon prováděný stavebním úřadem veřejnoprávní kontrolou, která měla za cíl vytvořit podklad pro úsudek správních orgánů o charakteru přístřešku a případně o zahájení dalších řízení. Jednalo se tedy o úkon státního dozoru, tj. kontrolní prohlídku podle § 133 stavebního zákona, nikoliv o dokazování. Ostatně na ustanovení stavebního zákona upravujícího kontrolní prohlídku stavební úřad odkazoval jak ve výzvě ke kontrolní prohlídce, tak v protokolu o kontrolní prohlídce.

[5] Nemohlo se jednat o dokazování, respektive ohledání, a to s ohledem na předmět řízení a účel a obsah prováděného úkonu. Předmětem řízení v projednávané věci byla žádost žalobců o vydání územního a stavebního povolení ve věci přístřešku. V rozporu s předmětem řízení se však protokol o kontrole nezabývá skutečnostmi typickými pro ohledání v řízení o vydání územního a stavebního povolení (např. možnostmi umístění přístřešku apod.). Protokol o kontrole pouze zaznamenává existenci stojícího přístřešku. Předmětem řízení v projednávané věci však existence stávajícího přístřešku jako takového nebyla.

[6] Soud nepovažoval za relevantní odkaz žalobců na rozsudek NSS č. j. 5 As 93/2018-32 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 59 Ca 92/2009, jelikož v těchto případech bylo ze strany správních orgánů na rozdíl od posuzované věci skutečně prováděno ohledání. Stavební úřad nepochybil, když konání kontrolní prohlídky neoznámil žalobcům, neboť žalobce nelze zařadit mezi osoby, které jsou povinny se podle § 133 odst. 3 stavebního zákona kontrolní prohlídky zúčastnit, a nejedná se ani o osoby, které podle tohoto ustanovení může stavební úřad ke kontrolní prohlídce přizvat.

[7] Podle § 133 odst. 1 stavebního zákona může stavební úřad ke kontrolní prohlídce přistoupit i v jiných případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné. V situaci, kdy žalobci v podané žalobě ani netvrdili, jakým způsobem byli dotčeni ve svých právech tím, že neměli možnost se zúčastnit kontrolní prohlídky, nemůže být úspěšná jejich námitka, že jim mělo být konání kontrolní prohlídky oznámeno. Nesouhlas žalobců s důvody vybudování provizorního přístřešku a tvrzená povinnost získat povolení pro provizorní přístřešek se mýlí s předmětem řízení. K tvrzení žalobců, že provizorní přístřešek byl identický se stavbou, jejíž povolení bylo předmětem správního řízení, soud uvedl, že žalobci v podané žalobě nevznесли konkrétní námitky vůči závěru žalovaného v napadeném rozhodnutí a pouze v obecné rovině poukazovali na územní a časovou souvislost a podobnost stavby. Podobnost stavby však připustil sám žalovaný.

[8] Žalobci se mýlí, tvrdí-li, že řízení mělo být podle § 88 odst. 2 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastaveno, neboť případným zbudováním přístřešku ještě před tím, než příslušné rozhodnutí stavebního úřadu nabude právní moci, neodpadá

předmět řízení, respektive podaná žádost stavebníků nepozbývá svého smyslu, když stavebníci měli i nadále zájem na povolení záměru. Soud k tomu odkázal na rozsudek NSS č. j. 7 As 70/2017-29.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně a) (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Nesouhlasila se závěrem městského soudu, že stavební úřad dne 11. 12. 2021 provedl kontrolní prohlídku podle § 133 stavebního zákona, nikoliv dokazování podle správního řádu. Výsledky tohoto úkonu spolu s tam pořízenou fotodokumentací byly hlavními důkazy, kterými žalovaný odůvodnil své zamítavé rozhodnutí s tím, že zhotovená stavba je jinou stavbou, než která byla povolena. Nejednalo se o kontrolu činěnou mimo správní řízení, nýbrž o úkon učiněný v rámci správního řízení na základě podnětu stěžovatelky, která v odvolání upozornila, že žadatelé již stavbu předmětného přístřešku zhotovili v rozporu s projektovou dokumentací.

[10] Otázka existence přístřešku se stává relevantní otázkou tohoto řízení v situaci, kdy daný přístřešek je již zhotoven. Stěžovatelka proto nesouhlasí se závěrem soudu, že se s ohledem na předmět řízení nemohlo jednat o dokazování. Úkony se mají hodnotit podle obsahu, nikoli dle označení. Formálně možná byli žadatelé předvoláni ke kontrole ve smyslu § 133 odst. 1 stavebního zákona, ale v rámci svého obsahu a procesního využití se jednalo o dokazování ohledáním podle § 51 správního řádu, o kterém se mají účastníci řízení vyrozumívat, což se nestalo. Judikáty uvedené v žalobě a replice jsou podle stěžovatelky přílehlivé a neobstojí závěr soudu, že k nim nelze přihlížet, neboť šlo o kontrolní prohlídku. Stěžovatelka navíc stavebnímu úřadu připisem ze dne 29. 1. 2021 dala najevo, že se chtěla místního šetření zúčastnit. Na to stavební úřad nereagoval a stěžovatelku o konání místního šetření nevyrozuměl. S poukazem na komentář k § 133 stavebního zákona stěžovatelka uvedla, že kontrolní prohlídka dle § 133 stavebního zákona se neprovádí v rámci řízení o vydání stavebního povolení, protože se předpokládá, že žádná stavba ještě nestojí.

[11] Pokud se dle názoru soudu stěžovatelka v žalobním bodu, jímž rozporovala závěr, že se nejedná o 2 různé stavby, nevyjádřila ke třem bodům žalovaného, ze kterých dovodil rozdílnost staveb, tak měl soud stěžovatelku vyzvat, aby svá tvrzení v tomto směru rozvedla. Stěžovatelka se o závěru městského soudu o relevantnosti vyjádření se k technické povaze jednotlivých odlišností uvedených žalovaným dozvěděla až z odůvodnění rozsudku. Jednotlivé změny nemění celkový vzhled a účel stavby. Není třeba polemizovat s každým technickým rozdílem mezi projektem a realizovanou stavbou. Provizorní přístřešek sloužil stejnému účelu, byl vzhledově i konstrukčně *de facto* totožný a nebylo na místě jeho vybudování zdůvodňovat zatékáním do stávající stavby.

[12] Nesprávný je i závěr městského soudu, že nebylo na místě stavební a územní řízení zastavit. Zbudováním přístřešku ještě před tím, než příslušné rozhodnutí stavebního úřadu nabylo právní moci, odpadl předmět řízení a žádost stavebníků pozbyla smyslu. Nelze vyhovět žádosti o vydání stavebního povolení, když předmětná stavba je již zhotovena.

pokračování

Subjektivní pohled žadatelů, z jejichž hlediska je jejich žádost stále aktuální, jelikož chtějí zpětně legalizovat svoji „černou“ stavbu, není relevantní. Soudem citovaný judikát NSS č. j. 7 As 70/2017-29 se vztahuje na situace, ke kterým došlo po předchozím zrušení stavebního povolení, což však v posuzované věci nenastalo. Mělo proto být zahájeno řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona.

[13] Pokud by snad byl učiněn závěr, že realizovaná stavba je stavbou odlišnou od stavby, která byla předmětem žádosti stavebníků, pak by nastala situace, kdy se žádá o povolení stavby na místě, kde již *de facto* totožná stavba stojí. Pokud správní orgán zjistil skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, měl žádost zamítnout a postupovat podle § 51 odst. 3 správního řádu. Realizace stavby před vydáním pravomocného rozhodnutí o podané žádosti byla překážkou pro pokračování řízení.

[14] Osoba zúčastněná na řízení II. se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry městského soudu. Stavební úřad provedl kontrolní prohlídku dle § 133 stavebního zákona, na kterou nemusel stěžovatelku zvat ani ji o provedení toho úkonu informovat. Je nerozhodné, že v dalším řízení byly závěry této kontrolní prohlídky využity jako důkazní prostředek. V době konání kontrolní prohlídky dokazování neprobíhalo. Provizorní přístřešek nebyl určen ke stejnému účelu a jeho vzhled se od povolovaného záměru výrazně liší. Jednalo se tedy o dvě rozdílné stavby. Odlišnosti obou přístřešků nelze považovat za malé odchylky od projektu, které by byly stavebním úřadem akceptovány. Zbudováním provizorního přístřešku neodpadl předmět řízení a podaná žádost stavebníků nepozbyla svého smyslu, neboť osoba zúčastněná na řízení II. měla nadále zájem o povolení tohoto záměru.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Podle § 132 odst. 1 stavebního zákona, *stavební úřady vykonávají soustavný dozor nad zajišťováním ochrany veřejných zájmů, ochrany práv a oprávněných zájmů právnických a fyzických osob a nad plněním jejich povinností vyplývajících z tohoto zákona a právních předpisů vydaných k jeho provedení.* Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení, *stavební úřad je oprávněn ve veřejném zájmu provádět kontrolní prohlídky stavby.*

[18] Podle § 133 odst. 1 stavebního zákona, *stavební úřad provádí kontrolní prohlídku rozestavěné stavby ve fázi uvedené v podmínkách stavebního povolení, v plánu kontrolních*

prohlídek stavby, před vydáním kolaudačního souhlasu a v případech, kdy má být nařízeno neodkladné odstranění stavby, nutné zabezpečovací práce, nezbytné úpravy nebo vyklizení stavby; může provést kontrolní prohlídku též u nařízených udržovacích prací, u odstraňované stavby a v jiných případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné. Podle § 133 odst. 4 na výzvu stavebního úřadu jsou podle povahy věci povinni zúčastnit se kontrolní prohlídky vedle stavebníka též projektant nebo hlavní projektant, stavbyvedoucí a osoba vykonávající stavební dozor. Ke kontrolní prohlídce stavební úřad podle potřeby přizve též dotčené orgány, autorizovaného inspektora nebo koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, působící-li na staveništi.

[19] K povaze úkonu provedeného stavebním úřadem dne 11. 2. 2021 Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že stavební úřad jej provedl na základě odvolání žalobců proti jeho rozhodnutí ze dne 3. 11. 2020, v němž mimo jiné oznámili, že žadatelé (stavebníci) již stavbu zhotovili před několika týdny. Dne 11. 12. 2021 stavební úřad zjistil situaci na místě (popsal ji do protokolu a pořídil fotodokumentaci), přičemž zjistil, že se na místě skutečně nachází přístřešek. Stavební úřad tedy provedl úkon stavebního dozoru za účelem zjištění, zda nedošlo k porušení práv a povinností vyplývajících ze stavebního zákona a zda není na místě zahájit případná další řízení (např. ve věci odstranění nepovolené stavby). Nejvyšší správní soud má na základě výše uvedeného za to, že se jednalo o kontrolní prohlídku, jejíž předmět (zjištění situace na místě – ověření existence přístřešku), byl jiný, než předmět posuzované věci (povolení stavebního záměru žadatelů, byť se rovněž jednalo o přístřešek). S tímto závěrem koresponduje, že stavební úřad k účasti na kontrolní prohlídce vyzval stavebníky podle § 133 odst. 4 stavebního zákona výzvou ze dne 14. 1. 2021, č. j. MCP05 11197/2021, a do protokolu uvedl, že se jednalo o kontrolní prohlídku. Stavební úřad nepochybil, když žalobce jakožto účastníky řízení nepřizval k účasti na kontrolní prohlídce, neboť účastníci řízení nejsou uvedeni v § 133 odst. 4 stavebního zákona mezi osobami, které má stavební úřad přizvat k účasti na kontrolní prohlídce.

[20] Jak již bylo zmíněno, předmětem řízení v posuzované věci bylo schválení záměru žadatelů, nikoli posouzení již existujícího (provizorního) přístřešku, zjištěného na místě při kontrolní prohlídce. Souvislost daná tím, že se tento přístřešek nacházel na stejném místě, kde stavební úřad povolil stavební záměr žadatelů a byl povolovanému záměru (přístřešku) podobný, nemá za následek, že uvedená kontrolní prohlídka představovala součást společného řízení o žádosti stavebníků. Postup stavebního úřadu (provedení kontrolní prohlídky na základě podnětu žalobců obsaženého v jejich odvolání) totiž nezávisel na paralelně probíhajícím odvolacím řízení ve věci společného povolení záměru stavebníků.

[21] Ke stěžovatelkou zmíněné skutečnosti, že při kontrolní prohlídce byly obstarány důkazy, které žalovaný posléze využil při vypořádání námitek uvedených v odvolání žalobců a že v rámci kontrolní prohlídky byl proveden důkaz ohledáním, Nejvyšší správní soud konstatuje, že proces dokazování v sobě zahrnuje získávání (obstarávání) důkazních prostředků a poté jejich provádění a hodnocení. K obstaraným důkazům mají účastníci právo se vyjádřit, ať už při jednání (§ 49 správního řádu), mimo jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu) či před vydáním rozhodnutím (§ 36 odst. 3 správního řádu). Správní řád

pokračování

však nestanoví, že by účastníci řízení museli nutně být přítomni již v průběhu pořizování důkazních prostředků a mohli se k tomuto procesu vyjádřit. Nebylo by to ostatně ani vhodné, např. při získávání důkazních prostředků z úředních databází. V návaznosti na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že obstarání důkazních prostředků obstaráním protokolu o kontrolní prohlídce v dané věci neznamená, že při kontrolní prohlídce bylo prováděno dokazování ohledáním podle § 51 správního řádu, kterému by stěžovatelka musela být přítomna.

[22] Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že závěr městského soudu, že se jednalo o kontrolní prohlídku podle § 133 stavebního zákona, je zcela správný. Stěžovatelce lze přisvědčit potud, že procesní úkony se hodnotí podle svého obsahu, to však nic nemění na závěru, že v posuzované věci z okolností případu vyplývá, že se jednalo o kontrolní prohlídku. Nerozhodný je též poukaz stěžovatelky na její přípis ze dne 29. 1. 2021, jímž dala najevo, že se chtěla místního šetření zúčastnit.

[23] V případě výtky stěžovatelky, že městský soud nepřihlédl k tomu, že stavební úřad na tento přípis stěžovatelky nereagoval, Nejvyšší správní soud připouští, že městský soud se k uvedenému přípisu stěžovatelky nevyjádřil, což však nemá vliv na správnost a zákonnost jeho závěrů. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). To městský soud učinil, když vystihl podstatu věci a své závěry řádně a srozumitelně zdůvodnil. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 1 As 299/2016-59, vyslovil, že *„rozsah reakce soudu na konkrétní námitky by měl být co do šíře odůvodnění přiměřený. Soudy proto nemusejí odpovědět na každou jednotlivou dílčí argumentaci, zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).“* Ústavní soud pak v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, výstižně uvádí, že *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* Tak se tomu stalo i v projednávané věci a opomenutí městského soudu reagovat na tento dílčí argument není na újmu přezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[24] Závěr stěžovatelky, že kontrolní prohlídka dle § 133 stavebního zákona se neprovádí v rámci řízení o vydání stavebního povolení, protože se předpokládá, že žádná stavba ještě nestojí, je v obecné rovině správný, nicméně nijak nevyvrací to, že stavební úřad dne 11. 2. 2021 provedl kontrolní prohlídku. Kontrolní prohlídka je totiž institutem veřejnoprávní kontroly a stavebního dozoru jak u staveb povolených, tak i nepovolených (u nichž žádné stavební řízení neprobíhalo). V takovém případě se jedná o kontrolní prohlídku v jiném případě, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné podle § 132 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 133 odst. 1 stavebního zákona. Pokud se tedy stavební úřad v posuzované věci z podnětu žalobců dozvěděl o existenci stavby přístřešku, nepochybil, když vykonal kontrolní prohlídku za účelem zjištění situace na místě. Nelze

těž odhlédnout od skutečnosti, že stavební úřad provedl kontrolní prohlídku v době, kdy již řízení před stavebním úřadem bylo ukončeno vydáním společného povolení ze dne 3. 11. 2020, jelikož na skutečnost, že žadatelé zbudovali provizorní přístřešek, žalobci upozornili až v podaném odvolání proti tomuto společnému povolení.

[25] Námitka stěžovatelky, že nemožnost účasti na místním šetření představovala zásah do jejích práv, není opodstatněná, neboť jak již bylo uvedeno výše, o místní šetření se dne 11. 2. 2021 nejednalo. Byla uskutečněna kontrolní prohlídka, u níž stavební zákon nepočítá s účastí sousedů. Z odvolání stěžovatelky navíc vyplývá, že jí byla situace na místě známa a nic jí nebránilo se k situaci na místě vyjádřit a upozornit na relevantní okolnosti, což ostatně v odvolání také učinila.

[26] Neobstojí ani výtky stěžovatelky, že ji městský soud měl vyzvat k doplnění tvrzení ohledně podobnosti provizorního přístřešku, na jehož existenci poukázala, a schvalovaného záměru. Stěžovatelce nic nebránilo v žalobě podrobněji rozvést argumentaci, že se jedná o identické stavby a zpochybnit v tomto směru závěry žalovaného. Poučovací povinnost soudu nezahrnuje poučení účastníků, jak mají doplnit, upravit či upřesnit svoji argumentaci. Tím by překročil svou roli nestranného rozhodce sporu. Městský soud se tvrzením žalobců, že provizorní přístřešek zjištěný při kontrolní prohlídce byl identický jako schvalovaný záměr, zabýval, vypořádal se s ním, přičemž vysvětlil odlišnosti oproti povolovanému záměru. Ztotožnil se tedy se závěrem žalovaného, že stavba, která je předmětem tohoto řízení, provedena nebyla. Nijak tedy v tomto ohledu nepochybil. Přesvědčení stěžovatelky o podobnosti provizorního přístřešku s povolovaným záměrem stavebníků založené na stěžovatelkou spatřované podobnosti těchto staveb a jejich využití nevyvrací výše uvedený závěr žalovaného. Sama stěžovatelka ostatně v odvolání popisuje odlišnosti provizorního přístřešku od ověřené projektové dokumentace schváleného záměru.

[27] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že soud při posouzení věci vychází ze skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Zdejší soud proto pouze nad rámec potřebného odůvodnění a pro úplnost poukazuje na skutečnost, že v přípisě ze dne 23. 8. 2021 založeném ve spise městského soudu zástupce stavebníků Mgr. K. Š. stavebnímu úřadu k oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby sdělil, že provizorní přístřešek byl odstraněn ke dni 11. 7. 2021 a byl nahrazen trvalým přístřeškem dle rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 11. 2020, č. j. MC05 201808/2020, které nabylo právní moci dne 24. 5. 2021. Spis městského soudu dále obsahuje sdělení stavebního úřadu ze dne 8. 9. 2021, č. j. MC05 191718/2021, z něhož vyplývá, že řízení o odstranění stavby provizorního přístřešku č. j. MC 05 150331/2021 bylo vzhledem k jeho faktickému odstranění zastaveno. Ve spise se dále nachází ohlášení dokončení stavby, včetně fotodokumentace, z níž lze ověřit, že dokončená stavba odpovídá záměru povolenému společným povolením stavebního úřadu a je odlišná od předchozího provizorního přístřešku. Provizorní přístřešek zjištěný při kontrolní prohlídce byl tudíž vskutku odstraněn a žalovaný učinil správný závěr, že se jednalo o jiný přístřešek, odlišný od záměru, který byl předmětem společného řízení.

pokračování

[28] Předmětem řízení v posuzované věci byl záměr výstavby přístřešku. Vybudování provizorního přístřešku, byť na stejném místě, neznamená, že tento předmět řízení zanikl či odpadl. Provizorní přístřešek, proti jehož existenci stěžovatelka brojí, nebyl povolovaným záměrem, a stěžovatelka se proto mylí, že povolovaný záměr byl realizován ještě předtím, než rozhodnutí stavebního úřadu nebylo právní moci. V posuzované věci není možné se ani zabývat tím, zda provizorní přístřešek byl nepovolenou stavbou či nikoli, neboť to nebylo předmětem řízení před správními orgány. Existence provizorního přístřešku proto nemá za následek, že by se žádost stavebníků o schválení záměru stala bezpředmětnou a bylo možné řízení zastavit podle § 88 odst. 2 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Jinak řečeno, provizorní přístřešek nesouvisí se žádostí stavebníků o schválení záměru. Řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona, kterého se stěžovatelka dovolává v souvislosti s provizorním přístřeškem zjištěným při kontrole, je jiné řízení, které nemůže mít vliv na posuzovanou věc, neboť by se týkalo jiné stavby.

[29] Stěžovatelka dále argumentovala, že důsledkem výkladu městského soudu by byl stav, kdy by v případě realizace stavby a následné žádosti o vydání stavebního povolení nemohlo dojít k aplikaci institutu dodatečného povolení stavby, jelikož řízení o podané žádosti by správní orgán i přes realizovanou stavbu nemohl zastavit a musel by o ní rozhodnout. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá ve stručnosti to, že při kontrolní prohlídce provedené po vydání rozhodnutí stavebního úřadu byla na místě záměru schváleného stavebním úřadem zjištěna existence jiného (provizorního) přístřešku. Nebylo naproti tomu zjištěno, že záměr schválený stavebním úřadem byl vybudován před nabytím právní moci rozhodnutí stavebního úřadu. Městský soud poukázal na skutečnost, že předmětem řízení nebyla existence přístřešku zjištěného při kontrolní prohlídce, ztotožnil se se závěrem žalovaného, že tento přístřešek není stavbou, která byla předmětem společného řízení v posuzované věci. Stavba, která byla předmětem tohoto řízení, tudíž provedena nebyla. Případným zbudováním provizorního přístřešku ještě před tím, než příslušné rozhodnutí stavebního úřadu nabylo právní moci, neodpadl předmět řízení, resp. podaná žádost stavebníků nepozbyla svého smyslu. S tímto závěrem městského soudu se zdejší soud ztotožňuje. V posuzované věci se tedy nejednalo o případ, kdy by byl posuzován záměr v řízení o umístění a povolení stavby až po jejím faktickém provedení, což představuje objektivní okolnost odůvodňující zastavení (společného) řízení (viz bod 20 rozsudku NSS č. j. 7 As 70/2017-29, na který poukazuje jak městský soud, tak i stěžovatelka). Stěžovatelkou namítaný důsledek výkladu městského soudu tudíž z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá.

[30] K argumentaci stěžovatelky, že realizace odlišné stavby na stejném místě před vydáním pravomocného rozhodnutí o podané žádosti představuje důvod pro zamítnutí žádosti, resp. zrušení předchozího vyhovujícího rozhodnutí stavebního úřadu, Nejvyšší správní soud uvádí, že provizorní přístřešek nebyl předmětem řízení v posuzované věci. Existence tohoto přístřešku tudíž žalovanému nebránila o záměru stavebníků rozhodnout a vydat napadené rozhodnutí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou. Nejvyšší správní soud proto dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[32] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[33] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobám zúčastněným na řízení žádná povinnost uložena nebyla, Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu